

hende ned. Svaret, der kom, var ganske klart, at det passer slet ikke. Hun har hele tiden arbejdet for præcis det, der ligger. Det følger af det svar, hun har givet mig, og så kan hun da ikke forlange, at vi skal hjælpe hende bagefter, når hun i den grad modarbejder vores standpunkter.

Så til hr. Ole Stavad: Vi er jo nemlig i den situation, at vi ikke aner, om arbejdsministeren kunne have fået en ventil ind for små fritidsjob. Hun har jo ikke forsøgt det. Det fremgår af det svar, hun har givet mig, og derfor aner vi ikke, om Danmark var i mindretal. Vi var jo med i flertallet, som tromlede det her igennem ifølge arbejdsministerens svar. Det er forklaringen. Det er ministerens centnertunge ansvar, at Danmark har fået det her problem. Hun har været arrogant og døv som – det må jeg ikke sige – og hun har overhovedet ikke villet høre, og så har hun oven i købet været arrogant og bare prøvet at klare frisag ved at smide skældsord efter andre. Sådan klarer man sig ikke, når man vil have Folketinget til at hjælpe sig i en vanskelig situation.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg forstår godt, at regeringen føler, at den har et problem, og jeg forstår godt, at hr. Ole Stavad udfolder sig kraftigt på talerstolen for at overbevise nogle partier, som han normalt går sammen med i EU-sagen, om, at det her vil være et kraftigt anslag mod EU-sagen i Danmark. Det forstår jeg så sandelig godt. Jeg må stadig væk fastholde, at vi fra Dansk Folkepartis side er særdeles tilfredse med, at der tegner sig det her mindre oprør mod den stadig stigende EU-integration.

Men det, jeg egentlig tog ordet for, var, at i forbindelse med afgørelsen om Maastricht-Traktaten og den efterfølgende Edinburgh-Afgørelse var noget, som også hr. Ole Stavad gjorde usædvanlig meget ud af, det nye princip, som vi havde fået indført også ved hjælp af Socialdemokratiet, nemlig subsidiaritetsprincippet, som vi her i Danmark hurtigt fik omdøbt til nærhedsprincippet. Nu skulle alle direktiver vurderes forfra, også dem, der lå på bordet, og alle de fremtidige skulle vurderes i lyset af det såkaldte nærhedsprincip ud fra tesen, at det, som lige så godt kunne klares på nationalt plan, det skulle ikke klares via EF-direktiver; og det var jo godt.

Her har vi så et godt eksempel på et direktiv, hvor man sagtens med god grund kan argu-

mentere for, at det her lige så godt kan klares på nationalt plan i stedet for på EU-plan.

Derfor vil vi egentlig foreslå, at man bruger det her direktiv som prøveklud for subsidiaritetsprincippet for at se, om der er noget indhold i det, for at se om det overhovedet duer til noget, som det blev nævnt også fra regeringens og flertallets side i forbindelse med afstemningen i 1993.

Derfor vil vi egentlig foreslå, at Folketinget i stedet for, som regeringen sikkert er i gang med, at blive defensive og resignere lidt og ikke kunne forstå, hvor V og K dog er henne i denne her sag, agerer offensivt, og at vi annoncerer et klart forslag om, at Folketinget kræver af regeringen, at Danmark skal prøve det her direktiv ved EF-Domstolen for at få afprøvet, om nærhedsprincippet gælder på det her område, så det slet ikke skal træde i kraft hverken i Danmark eller i andre EU-lande.

(Kort bemærkning).

Ole Stavad (S):

Jeg skal måske sige til hr. Bertel Haarder, at min baggrund for at have fulgt den her sag på det tidspunkt ikke var i Folketingets Europaudvalg, men det var i regeringens Europaudvalg. Og jeg kan – jeg tror uden at bryde nogen tavshedspligt – sige, at der på det tidspunkt var meget grundige drøftelser sammen med arbejdsministeren om, hvordan man kunne få det her direktiv til at passe bedst til danske forhold. Der var meget grundige drøftelser af, hvordan man skulle lægge en strategi, og jeg er vidende om, at arbejdsministeren og arbejdsministerens system havde en lang række kontakter til andre lande for at se, hvor vi kunne skaffe alliancer.

Og hr. Bertel Haarder siger, at hvis bare man ville arbejde for vores synspunkter, så var det godt nok. Jo, men hvis det var sådan, så måtte man gerne have stemt nej – også selv om det var blevet ringere. Nu burde hr. Bertel Haarder som Venstremænd jo være ekspert i, hvordan man kan stille sig frem og gerne vil have indflydelse uden at levere stemmer; det var blandt andet det, Venstre gjorde omkring finansloven.

Resultatet er altid, at ingen gider lytte til én, hvis det er sådan, at man ikke går ind i et arbejde med henblik på også at finde en løsning, og derfor havde arbejdsministeren formentlig ikke haft nogen mulighed for at øve indflydelse på det her. Derfor skal jeg konstatere, at hvis arbejdsministeren havde stillet sig op og demonstreret, og hvis arbejdsministeren var